

CERKEV BO MANJŠA, A BOLJ ŽIVA IN AVTENTIČNA

Pogovor – Tomaž Kunaver, kaplan v župniji sv. Ivana v Trstu

I.Ž.

Tomaž Kunaver, doma iz Ljubljane, je najmlajši duhovnik, ki deluje med slovenskimi verniki v tržaški škofiji. Oziroma, bolje rečeno: tudi med slovenskimi verniki v tržaški škofiji, saj je Tomaž Kunaver duhovnik misijonar, ki je študij opravil v misijonskem semenišču Redemptoris Mater v Domu blagrov nad Trstom, ki ga vodi prav tako Slovenec Janez Oberstar, in je bil posvečen 2. junija 2018 v stolnici sv. Justa. Deluje tako v okviru italijanske kot slovenske verske skupnosti tako v župniji sv. Ivana, kjer je eden od kaplanov, kot v drugih stvarnostih tržaške škofije, večina njegovih dejavnosti je med italijanskimi verniki, precej manj pa med slovenskimi, čeprav poudarja, da je tisto, kar se je doslej delalo, obrodilo lepe sadove. Duhovništvo ni bil prvi cilj tega 35-letnega diplomiranega računalniškega programerja, do njega je prišel po specifični poti, ki je vodila skozi neokatehumensko gibanje Pot in za katero je prepričan, da je sad Božje previdnosti. Sam si ne zatiska oči pred današnjim velikim osipom vernikov v vseh zahodnih deželah, prepričan je, da se Cerkev vrača v čase majhnih, a živih skupnosti, ki pa jih zaradi drsenja zahodne družbe v poganstvo čaka tudi preganjanje. To pa zanj sploh ni razlog za strah ali črnogledost, saj so kristjani v vseh obdobjih morali skozi določene preizkušnje, ki so jih še bolj utrdile.

■ **Vstopili smo v adventni čas. Ko bo ta številka izšla, bomo verjetno že okrog Božiča. Kaj Vam pomeni ta čas?**

● Zame je Božič izredno pomemben praznik v krščanstvu in adventni čas je čas milosti, ko nam Bog hoče spregovoriti in pomagati, da bi vstopili v ta milostni čas. Za mene osebno je čas, ki mi ga Gospod daje, da bi se lahko srečal z Njim, da bi lahko vstopil v ta praznik, ki je Božič, da ne bi šel ta praznik mimo mene, da ne bi ga zamudil, da ne bi izgubil te priložnosti, da bi se srečal z njim, da bi bilo moje življenje res v sozvočju s tem, kar je Božja volja, kar se dogaja v Cerkvi, kar nam Bog daje preko tega praznika, da bi vstopil v to dogajanje.

■ **V kolikšni meri pa ga sodobni človek, tudi kristjan, v polnosti v tem smislu doživlja?**

Foto IŽ

● To bi morali vprašati sodobnega človeka (smeh). Odvisno je od človeka, ampak jaz mislim, da se danes na splošno vedno bolj izgublja smisel teh praznikov. Okoli Božiča je danes veliko potrošništva, neke zunanosti, se pa mogoče malo res izgublja duhovna dimenzija, kaj pove ta praznik za naše življenje, kaj nam hoče Bog povedati preko tega praznika. Skrivnost učlovečenja je v pravoslavni Cerkvi zelo pomemben trenutek: ta skrivnost, da se je Bog učlovečil, da je postal tako majhen in ponižen, da je postal eden izmed nas, je nekaj, kar presega vsako človeško fantazijo. Mogoče danes tega ne razumemo več toliko, te praznike živimo na nek zunanji način: neko praznovanje, darila, smrečica ipd., ne zavedamo pa se tega, kaj je Bog res naredil, ko se je učlovečil. Bog ni več nek oddaljen, abstrakten Bog, ki nima veze z našim življenjem, ampak je postal eden izmed nas, vstopil je v našo situacijo in je v njej živel od mladosti do smrti, preстал je trpljenje, da bi bil res nam enak, delil je z nami vse: trpljenje, zasramovanje, preizkušnje. Da se spravi na tako raven, da pusti, da ga človek zaničuje, da ga pravzaprav uniči, to je nekaj neverjetnega in pričuje, kakšno ljubezen ima do nas Bog in to mene nagovarja.

Danes pa ne vem, koliko to sodobni človek vidi, doživlja ali čuti.

■ **Če se potem navežemo na Vašo življenjsko pot, kako Vas je pripeljala v te kraje? Kaj se je zgodilo, da ste prišli sem?**

● Zgodilo se je to, da sem se dal na razpolago za semenišče. Jaz sem del neokatehumenske skupnosti, v katero sem vstopil že kot 17-leten fant in mi je to zelo pomagalo pri moji krščanski in človeški formaciji. V naši Poti imamo navado, da ko se fant odloči za semenišče, naredimo enkrat na leto duhovne vaje v kraju Porto San Giorgio v Italiji in se tam damo na razpolago Cerkvi. Ne odločamo se mi, kam bi hoteli iti, ampak se damo popolnoma na razpolago: polovico teh fantov žrebajo naključno za ves svet, imamo 120 semenišč po svetu, kamor ljudi dodelijo glede na potrebe. Mene so potem določili za Trst, poleg še nekega Hrvata in Španca ter pet drugih fantov, ki so imeli že izkušnjo semenišča: eden na Finskem, drugi v Luganu v Švici, trije pa v Varšavi na Poljskem. Nas so določili, da smo

osnovali jedro semenišča v Trstu. Jaz pravzaprav nisem vedel, kam nas bodo poslali, izvedel sem isti večer, ko so se odločili. Vprašali so me: »Sprejmeš?« Rekel sem: »Sprejemem.« Verjamem, da je bila to popolnoma Božja volja, ker ni bila moja odločitev, ampak sem to prepustil drugim, Bogu, sv. Duhu. Absolutno verjamem, da nisem tu po naključju, ampak da je bila to Božja previdnost.

■ **Kako pa je v vas dozorela odločitev za duhovništvo? Ste imeli zgled v družini, brali smo, da imate tudi sestro redovnico ...**

● Gotovo me je nagovorilo, da je šla sestra v strog, kontemplativen samostan, ampak nisem nikoli razmišljal, da bi postal duhovnik. To mi ni bilo nikoli blizu, nikoli nisem imel posebne želje do tega, imel pa sem željo, da bi daroval življenje Jezusu, da bi živel 24 ur na dan z Njim. Najprej sem mislil, da bi bilo to v okviru nekega samostana, nisem dobro razumel, kakšna je Božja volja. Dolgo let sem razmišljal, veliko sem iskal in molil, vmes sem se tudi zaljubil in mislil, da me Bog mogoče kliče v krščanski zakon, na koncu pa sem spoznal, da me Bog hoče za duhovnika, čeprav to ni bil moj načrt.

Preko določenih konkretnih dejstev v mojem življenju sem videl, da me Bog kliče. Čeprav si na začetku nisem niti predstavljal, kako bi to šlo. Nisem se čutil primerne za duhovnika, vedno sem bil bolj intro-

vertiran, zaprt vase, za računalnikom, nisem si predstavljal, kako bo šla pastorala, odnosi z ljudmi ... Sem pa vedel, da če me Bog kliče, mi bo dal vse potrebne milosti. S tem zaupanjem sem se vrgel in šel v semenišče.

■ **Ker Vi ste drugače doštudirali računalništvo, nekaj popolnoma oddaljenega od tega. Kako to?**

● Kakor sem prej rekel: veliko časa sem prebil za računalnikom, veliko programiral. Doštudiral sem računalništvo in informatiko, ki me je zanimala od majhnega. Zaradi tega sem bil verjetno tudi bolj zaprt, imel sem malo prijateljev. Kako to, da sem se potem odločil za poklic, kjer imaš veliko opravka z ljudmi? Nisem se čutil primerne za to, dejansko sem se vprašal, kako me je Bog poklical za nekaj

»Bog je postal eden izmed nas, vstopil je v našo situacijo in je v njej živel od mladosti do smrti, preстал je trpljenje, da bi bil res nam enak, delil je z nami vse.«

takega. Najbolj logična odločitev bi bila, da bi šel v kak samostan: prej sem bil zaprt v sobi z računalnikom, zdaj pa bi bil v celici ali pa pred Najsvetejšim. A Bog je tako odločil in izbral. Kot pravi sv. Pavel, da se v moji slabosti izkazuje Božja moč, da je Bog ta, ki naredi to, kar presega moje talente in sposobnosti. To je bilo zame znamenje: če jaz res zaupam v Boga, v Kristusa, bo On naredil to, kar jaz ne morem in bo vodil naprej to poslanstvo, ne bo neka moja stvar, ampak Njegova. To me še vedno nagovarja, da je On ta, ki vodi vse te stvari, ne jaz, da je On, ki mi da milosti, mi pomaga in me vodi.

■ Kako pa sta odločitev sprejela družina in okolje?

● Mojim staršem je bilo to zelo težko sprejeti. Težko je bilo že, ko je moja sestra šla v samostan. Moja mama dolgo ni razumela, da se je sestra popolnoma zaprla, ločila od sveta in se posvetila Bogu, potem ko sem še jaz, kot drugi otrok (v družini smo trije), sporočil, da hočem nekako izbrati to pot, ni bilo lahko. Ampak dobro, po tolikih letih vidim, da so lepo sprejeli, da so ponosni in vidijo, da Bog blagoslavlja tako odločitev, da je ta smiselna in zelo pomembna. Moji prijatelji pa so to lepo sprejeli. Nekdo je bil tudi presenečen: spomnim se prijatelja, s katerim sem igral tudi badminton, in se je čudil, v pogovoru s prijateljem se je spraševal, kako to, da se je ta odločil za duhovniški poklic, potem ko je bil tako normalen (smeh). V glavnem pa so vsi v redu sprejeli.

■ Opisali ste svojo neokatehumensko pot in odločitev za duhovne vaje v Portu San Giorgiu in določitev za razna semenišča. Ampak, zakaj ravno v misijonsko semenišče? Ne bi bila na primer bolj logična izbira Ljubljana?

● Kot sem prej povedal: pravzaprav nikoli nisem imel neke želje postati duhovnik ali iti v semenišče, ampak sem iskal, kaj je Božja volja. Ko sem videl, da je to Božja volja, mi je bilo jasno, da me

Bog kliče v kontekstu, v katerem me je že prej poklical, ko me je kot še mladega fanta poklical na to pot. Videl sem, da je Njegova volja, da nadaljujem v tej smeri, saj je to okolje, ki me je formiralo in mi dalo nek smisel, kjer sem, če tako rečemo, pognal korenine. Mi na Poti imamo ta misijonarski duh, to misijonarsko karizmo. Jaz sem v tem videl smisel, da me je Bog poklical prav sem, ker ni naključje, da me je poklical prav na Pot, da sem toliko let bil na Poti in sem spoznal, da je to Božja volja, ne pa, da grem v Ljubljano ali kam drugam.

Nova maša pri Sv. Ivanu v Trstu (foto Jurij Paljk)

